

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Μου ἐπετέθησαν ἐξαφνικά...

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

I ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Βρισκόμαστε στην Ίσπανία περί τα τέλη του 1563. Είναι Σεπτέμβρης. Ο ήλιος γέρνει προς τη δύση του σκορπίζοντας παντού το χρυσάφι του...

Στο μικρό χωριουδάκι Άγγρεδά που βρίσκεται μεταξύ της Σαράγοςας και της Παμπλουίνης επικρατεί ησυχία και γαλήνη. Οι χωρικοί βρίσκονται στους άγρους των, οι δρόμοι είναι σχεδόν έρημοι. Από μακριά ακούεται η καμπάνα της εκκλησίας που σημαίνει έσπερινό...

Μικρός στο μικρό πανδοχείο του χωριού ο ιδιοκτήτης του Τρουξίλλος, ένας άνθρωπος μελαγχόλι και κοκκαλιάρης, κάθεται σ' ένα πάγκο και βρίσκεται βυθισμένος σε σκέψεις...

Καθώς φυσάει ο άνεμος η επιγραφή του Πανδοχείου τρίζει άπαισια και στρίγγλιχα. Έπάνω σ' αυτήν διαβάζει κανείς τα εξής :

ΕΙΣ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΧΟΥΕΡ
ΤΡΟΥΞΙΛΛΟΣ ΚΑΠΗΛΟΣ

Πλάι από τα γράμματα αυτά η επιγραφή φέρει ζωγραφισμένο έναν άετο που τόν πνίγει και του τσακίζει τις φτερούγες μιά τεραστία όχιά. Είναι το έμβλημα του καταστήματος.

Αυτή τη στιγμή δύο έφιπποι οδοιπόροι φθάνουν στο Πανδοχείο. Ο ένας από αυτούς φαίνεται άσπός, 45 έτών. Έχει μαύρη γενειάδα και φορεί μακρύ μανδύα. Είναι άσφαλώς ο κύριος του δευτέρου, ο οποίος είναι πανύψηλος, ευφωστός, πενηντάρης, άσπρομάλλης, άπότομος στις κουβέντες του, τέλειος τύπος παλαιού στρατιώτη.

Ο πρώτος, ο κύριος, άκούει στο όνομα Κορνήλιος. Τόν ύπηρέτη, τόν άκόλουθο, τόν λένε Λαντρώ.

Οι δύο άνδρες ξεπερνούσαν και ο Λαντρώ, βλέποντας τόν Τρουξίλλο βυθισμένον άκόμη στις σκέψεις του και μελαγχολικόν, του φωνάζει με την βροντώδη φωνή του :

— Νά κάρη ο διάβολος! Είσαι στραβός ξενοδόχε ;

Ο Τρουξίλλος τινάχτηκε άπό τό κάθισμά του, κύνταξε με τά ποτηρά μάτια του τούς δύο ξένους και φώναξε τόν ύπηρέτη του πανδοχείου, ένα μικρόν δάδεκα έτών :

— Γομές, τρέξε, δαιμονισμένε, και περιποιήσου τούς κυρίους !

Ο Γομές έσπευσε νά κάρη τά άλογα και νά τά οδηγήση στο σταύλο. Συγχρόνως ο Τρουξίλλος έκαμε πρό τών δύο άγνωστων οδηγίων μιά υπόκλησι γεμάτη κολακεία και τούς οδηγησε σ' ένα άπό τά δωμάτια του πανδοχείου.

— Πηγαίνα νά επιβλέψω γιά τό δείπνο σας, ειπε φεύγοντας με ύποκλίσεις πάντοτε.

Μόλις οι δύο ξένοι έμειναν μόνοι ο Κορνήλιος έπαψε νά συμπεριφέρεται στόν ύπηρέτη του με ύφος κυρίου. Σηκώθηκε, εκλείσε καλά τήν πόρτα του δωματίου, έβαλε τό σύρτη και ξαναγυρίζοντας στο κάθισμά του άφησε ένα στεναγμό άνακουρίσεως :

— Ούφ, διάβολε ! Αυτή η μετεμπίσις με στενοχωρεί τρομερά ! Συγχρόνως έβγαλε και επέταξε στο τραπέζι μιά ψεύτικη περούνα που σέπαζε τό κεφάλι του και τή μαύρη ψεύτικη γενειάδα που του έκρυβε τό κάτω μέρος του προσώπου. Έτσι έντελώς άκάλυπτος, έφάνηκε όποιος ήτο πραγματικώς. Νέος, ώραιος, υπερήφανος, με λεπτό, ξανθό μουστάκι, χρυσίζουσαν ξανθήν κόμην, ροδαλό πρόσωπο, σπινθηροβόλα μάτια, γερακωτή μύτη, τέλειος ευγενής, γεμάτος άρχοντιά και γενναιότητα.

Ο Λαντρώ έστριψε τό όστρο και μακρú μουστάκι του, έφερε δυό βόλτες στο δωμάτιο φυσώντας σάν έρεθισμένο θηρίο και ειπε :

— Νά κάρη η όργη του Θεού ! Κάνετε μερικές φορές πράγματα πολύ άπερίσκεπτα, κύριε ! Θέλατε καλά και σάνει νά ρθούμε τό ταχύτερον στην Άγγρεδά και νά μας, Διανύσαμε πενήντα λεύγες έφιπποι, χωρίς νά σταδούμε στιγμή. Έκάμαμε μιά τρέλλα και ο

Θεός ξέρει αν δεν την πληρώσουμε άκριβα. Ή πληγες σας είνε ακόμα άνοιχτες, μπορείτε να πάθετε αιμορραγία, να χειροτερέψουν κ' έγω - χίλιοι διάβολοι! - δεν θέλω να μου πεθάνετε. Αν συνβείναι τίποτα τέτοιο θα έκαγα όλη την Ισπανία σαν κομφελόγιστο!...

Ο Κορνήλιος - όνομα ψεύτικο ασφαλώς - χειροτέλεισε μικρά στα λόγια αυτά του άκοιλούθου του, έγρασε το χέρι του στον κόρφο του κ' έβγαλε από εκεί ένα φάλλο χαρμπί γεμάτο αίματα. Στο έπιστολόχαρτο αυτό το πολυτελές και αμόδρογο ήσαν γραμμένα με τρεμάμενο γυναικείο χέρι τα εξής λόγια:

«Με άρπαξαν και με πάνε στον πάγο της Άγγαρδας. Τά άνεκάλυψαν όλα. Έπαυρτυνείτε για τη ζωή σας».

Ο Λαντρού ήξευρε τι έγγραφον ή έπιστολή αυτή και έλεπε στον κοριό του:

- Έχετε δικη, δεν λέω, ήταν ανάγκη, μά σκεφθήτε και την κατάστασί σας. Είμαστε Γάλλοι, βρισκόμαστε σέ ξενον τόπο, θέλουν να σάς σκοτώσουν, σάς ριχτήκαν και σας αίματοζόλιασαν προδοτικά και δεν θέλετε ν'άνησυχώ για τη ζωή σας; Κύριε κοριή, δεν ξέρετε λοιπόν πως σάς είμαι άφοσιωμένος σαν σκύλος;

Ο κοριή έστένανε κ' έμυθώθη:

- Ναι, διατρέχουμε μεγάλους κινδύνους. Θέλησαν να με σκοτώσουν, μου επέτρεψαν απρόοπτος και δεν έφυγαν παρά όταν νόμισαν πως είμαι νεκρός πια. Γιατί όμως να μη με είδοποιήσης άμέσως για την έπιστολή αυτή! Γιατί άφρησε να περάσουν εξή βδομάδες από τότε;

- Κοριή, μιλάς σοβαρά; Έπέρασαν εξή βδομάδες, είνε αλήθεια, αλλά και τι πρώτα να κίωω; Σ' έδωκα μια νύχτα σ' ένα δρόμο της Μαδρίτης άναίσθητο βουτηγμένο στο αίμα. Στο χέρι σου κρατούσες σφιχτά την έπιστολή αυτή. Που να ήξερα πως δεν την είχες διαβάσει, πως μόλις σου την έδωκα ή μικρή σάς ριχτήκαν; *Αν το ήξευρα μάλιστα αυτό, δεν θα σάς την έδωκα καθόλου...

Η τελευταία αυτή φράση έκαμε τον κοριή να θυμώσει υπερβολικά. Έγχείρησε τη γροιά του στο στραβάκι και μίλησε στον Λαντρού άπότομα και άσπρη:

- Αν θέλεις μπορείς να φύγης και να μ'άφρησης μόνον, τότε έφώναζε.

- Να φύγω; ψιθύρισε λυπημένα ο Λαντρού. Γιατί μου τό λέτε αυτό; Έλλειψα ποτέ από κοντά σας; Δεν έπεσα στη φρονιά μαζύ σας; Δεν είνε το κοριή μου γεμάτο σημάδια από πληγές που έμάζεψα πολεμώντας πλάι σας;

Τά λόγια αυτά του γέροντος όκοιλούθου, του άνορείου αυτού παλιού πολεμιστού, τά μείτια του οποίου είχαν τη στιγμή αυτή βορρακώσει, συνεκίνησαν τον κοριή. Σηκώθηκε, τον πήρε στην άγκαλιά του, τον έσφιξε με άγάπη και του έλε:

- Καλέ μου Λαντρού, πιστέ μου φίλε, γέρω Λαντρού μου, συγχώρησε με αν σου μιλώρη άσχημα. Είμαι τόσο λυπημένος, φίλε μου! Το ξέρω πως δεν θα φύγης ποτέ από κοντά μου. Και γ' αυτό πρέπει να ενεργήσουμε με φρονή και αυτή τη φορά, να μάθουμε πού την κρατούν, πού είναι ο πύργος αυτός, να την ελευθερώσουμε, να την πάρουμε στην όραιο μας Γαλλία. Είδες το έμφλημα του πανδοχείου αυτού; *Ενα φειδι πνίγει ένα άστό. Ή πνορία συντρίβει δηλαδή την άνδρεία, την γενναίότητα. Το έμφλημα αυτό άνηκε στον κατηγορούμενο Διέγο Διάς, τον έχθρο μας, άρα βρισκόμαστε στα τμήματά του, τα μέρη εδω γύρω θα του άνηκουν, κάπου εδω θα είναι και ο πύργος...

- Έρχονται! Τόν νού σας! Ξεφώνισε σιγά ο Λαντρού, άκούσας βήματα στη σκάλα.

Ο κοριή έσπευσε να φορέση την περούκα και την γενειάδα του. Ταυτοχρόνως μπήκε στο δωμάτιο ο μικρός Γομές φορτωμένος φαγητά, τά άφρησε στο τραπέζι και έφυγε. Ο κοριή μετά την άναχώρησι του μικρού έγύρισε στον Λαντρού και του έλεπε:

- Λαντρού, γέρο-παληκαρά μου, άκούσε με. Έννοω να βωθ την Δολόρα και να την κίωω δικη μου, άλλως θα πεθάνω. *Όπως ξέρετε τά πράγματα έχουν ως εξής: Είμαστε τρεις μήνες στη Μαδρίτη. Έκει έμνα στο ξενοδοχείο "Ακάλια ως Δόν Λέλιος, εύννης Σικελιώτης. Μιά ήμερα είδα την Δολόρα και την άγάπησα άμέσως. Ήταν ή ωραιότερη και ή πιο νεαρή σενορίτα, μόλις 18 χρονών, πού αντίκρυστα στη ζωή μου. Καθόταν στον εξώστη του πύργου της κ' εκύτταζε τη θύσι. Τά μετόια μαύρα, γλυκά της μάτια ήσαν γεμάτα μελαγχολία, μά γλυκιά μελαγχολία πού μου έλόχιζε την καρδιά. *Έμεινα σάν κερανοπόλητος και την εκύτταξα, μαγευμένος άπ' την έμορφή της. Άσφαλάς δεν θα ύπαρχε ωραιότερη κόρη σ' όλη την Ισπανία. Ή νέα μ' άντελήθη πώς την έθαμνάζα. Τά όραιο γλυκά της μάτια έπσαν επάνω μου και ή καρδιά μου έτροκίμισε από συκίνηση. Έβγαλα τό καπέλλο μου και την έχαιρέτησα μ' εύννη. Συγχρόνως ένα κοκκίνο, πυρό, τρανταφυλλό πού σπάζε τα μάλλια της ξεκαρφώθηκε κ' έπεσε εμπρός μου. Τι τύχη! *Έοκνημα, τό έπληρα τό έπρερα στα γελιά μου. Ή σενορίτα κοκκίνισε από ντροπή και μπήκε μέσα...

...Πόσην ώρα έμεινα εκεί στο ίδιο μέρος, θαμφομένος, γοιτευμένος, δεν τό ξέρω. *Όπισώδηποτε ήταν πειά νύχτα όταν έφυγα... Πια ήταν ή νέα αυτή;

Δεν τό ήξερα...

Έφαινετο εύννης, από την τάξι των άρχόντων της Μαδρίτης.

Μέ είχε γοιτεύσει, μέ είχε ξετρελλάνει. Περνούσα πειά διαρκώς κάτω από τον εξώστη της, μέ τον πόθο να την ξαναείδα. Και την ξαναείδα. Ναι, Λαντρού, την είδα δυο φορές άκόμη, στον ίδιο εξώστη κ' έκείνο πού μου έκαμε εξαιρετική έντύπωσι ήταν ή λυπή της. Έφαινετο πολύ θλιμμένη, άπελαπισμένη σχεδόν. Κάποια λυπή εφάμνε την τρυφερό της καρδιά. Τά γλυκά της μάτια ήσαν γεμάτα μελαγχολία...

Τι είχε; Γιατί πονούσε;

Την είδα καθόταν στον περίπατο να στηρίζεται στον βραχίονα ενός ψηλού, ισχυού, άσπροπόλλη κυρίου, είδος άνθρακων σκυθόπου και άγρίου. Ο άνθρακος αυτός ποτούσε εδώς εξ άρχης κακή έντύπωσι. Είχε κάτι τό παγωμένο έπάνω του, τά μείτια του τά έφλόγιζεν ή κακία. Φαινόταν ο ίδιος ο Σατανάς...

... Ήταν πατέρας της, θεός της, κηδεμών της ο άνθρακος αυτός; Δεν είχα κατορθώσει να μάθω. Έφαινετο όμως τρώαντος της και τον μισούσα!

Μιά ήμερα έγύριξα σάν τρελλός στους δρόμους, φλογιζόμενος από τον έρωτα πού έννοιαθα γ' αυτήν στο στήθη. Έξωφανα είδα εμπρός μου άνοιχτή την πύλη της εκκλησίας της Παρθένου και πού ήθε ή διάθεσι να μτώ και να προσευχηθώ στον Θεό για την άγάπη μου... Έμπήκα. Ή εκκλησία ήταν έρημη. Έμπρός όμως στην είκόνα της Παρθένου είδα δυο γυναίκες να προσεύχονται γονατιστές. Ή μία ήταν πολύ γρηά και είχαν άποκομηθή. Ή άλλη... ή άλλη ήταν ή Δολόρα, ή γλυκιά μου Δολορές, ή άγαπημένη μου. Δεν μέ είχε κατορθώσει και εστάθηκα βουβός και την έθαμνάζα. Τότε είδα καθαρά πόσο ήταν λυπημένη, πόσο ύπαιρης, πως έσφάδαζεν από μυστηριώδη και άνεξήγητη άγωνία. Τά μάτια της εκύτταζαν την Παρθένον σάν να της ζητούσαν έλεος...

Έξωφανα λυγμοί την έπνιξαν και άκούσα να ήχη μέσα στον έρημο ναο ή φωνή της κρηοτάλλιν, τρέμουσα, συκνημένη:

- Θεέ μου! έλεγε, Θεέ μου! σπλαχνίσου με! Άπό τό βάθος της άμηνανίας μου κρηαγίζω προς σέ!... Κύριε, είσάκουσέ με και έλεήσει με. Βοήθήσε με ν' άποφύγω την δοκιμασία αυτή. Είμαι μόνος, είμαι έρημος, είμαι άδύνατος και θα όποκάψω, Κύριε! Μόνον σ' άδύνασι να με σώσης, μόνον σ' άδύνασι να μου στείλεις βοήθεια...

- Ο Θεός είσάκουσε την προσευχή σας σενορίτα! εφώναζε τότε έγω και γονάτισα εμπρός της.

Ή Δολόρα έγύριζεν άποτόμως μ' εκύτταζε και φόβος την κατέλαβε. Όλίγον έλλειψε να ξεφανώρη. Συνεκρατήθη όμως. Μέ είχε άναγνωρίσει. Και έστρίψε πλέον τά γοιτευτικά της μάτια επάνω μου, μ' εκύτταζε καλά-καλά μ' άξωφανα ένα άγγελικό χαμόγελο ελλίδος έφώτισε το πρόσωπό της, τά δακρυσιμένα της μάτια έστράφησαν προς την είκόνα της Παρθένου και τά χείλη της εόάλεψαν σάν να ψιθύριζαν «ευχαριστώ!»

Έξωφανα όμως τό πρόσωπό της ξανασποταίνεσασ. Κάποια σκέψις την έκαμε ν' ανατριχιάσει. Και στραφείσα προς τό μέρος μου, μου έψιθύρισε:

- Κύριε Ιησότα, σάς ευχαριστώ για τη προσημία με την όποια δέχσθε να γίνεσαι ο φύλαξ άγγελός μου. Δεν πρέπει όμως, δεν είναι δυνατόν να γίνη αυτό, όχι, όχι... Φύγετε, χαιρέτε, λημονήστε με... Φέρω δυτυχία σ' εκείνους πού μ' άγαπούν! *Όσοι θελήσουν να με ύπερσάσιουν τό πληρώνω με τη ζωή τους. Γέρω μου άπλώνεται ο δλεθρος, ή καταστrophή, τό πένθος!...

- Σενορίτα, ετραύλισα συκνημένη, άρνεϊσθε την συνδρομή μου, χείριν της ζωής μου; Άλλά τότε δεν θα σάς άφήσω ούτε στιγμή. Ή ζωή μου σάς άνηκει. Πέστε μου τι σάς λυπει και θα χύσω όλο μου τό σίμα για την ευτυχία σας...

(Άκολουθεί)

Ο Διέγος Διάς

ΕΙΣ ΟΝΟΝ

Μιά μέρα σέ είδα, γιάδαε, να λιάζεσαι, σκνημένος, άκίμητος και σοβαρός, βαθεία ονλογοιμένος, όσων να είχες και τοίς δυο μιλύγους σου γεμάτους προβλήματ' άστορομικά, ζητήματα του κράτους...

Περιοδός κ' ένας Κύριος σ' άμάς Έπιλαίμενος, άμύητος, άγέλατος, βρατός, σκοντοφυλισμένος... είδα και τον άρνήτη σου παρτίκι από όύνα, με μούτρα σοβαρώτατα, χοντρά και κρηασμένα.

Και βλέποντας τον άνθρακος, και βλέποντας τον όνο, είπα, δεν καταγίνασε από πειθικούς μόνον... κ' εγνήθηνα να σάς γέρω ή μάτα σας τά τρία πού έχετε ίδια τά μάλια και θίμα τά κρανία...

Σ' αν είδα τον άρνήτη σου, γιάδαε, να στις βοδής, και σ' αν της ποσειληνης χωρις να ήγλήης λέξί... δέ βάταξαι, και φ'όναξαι: ντροπή! σ' οτός άπόρίσους να δέρονται με χοντράξαι τοίς δυοτιχέσι προγόνους!

Δ. Καμπούρογλους